

Томина неделя с патриаршеска Литургия в Осеновлашкия манастир „Рождество Богородично - Седемте престола“

На 19 април – Томина неделя, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил възглави празничната света Литургия в Осеновлашкия манастир „Рождество Богородично“.

В съслужение бяха Негово Високопреподобие архимандрит Януарий – архиерейски наместник на Годечка духовна околия, архимандрит Севастиан – игумен на светата обител, протойерей Димитър Кутлев и протодякон Иван Петков.

Песнопенията бяха изпълнени от йеромонах Гавриил (от братството на манастира) и г-жа Екатерина Шилова (от гр. Гоце Делчев).

След светата Литургия патриарх Даниил отслужи традиционен водосвет за празника на обителта, благослови хлебните предложения и освети ястие за

благословение на честните поклонници.

В словото си Негово Светейшество припомни евангелското събитие, възпоменавано в първата неделя след Пасха (Йоан 20:19-31):

„Свети апостол Павел ни казва, че в Господ Иисус Христос телесно обитава всичката пълнота на Божеството (Кол. 2:9). Това Господ е предназначил за всички, които Го обичат, които вярват в Него, пазят Неговите заповеди и желаят да наследят спасение във вечността.

Днешната неделя е наречена Томина неделя. В първия ден на Възкресението Господ се явил на учениците в Сионската горница. Единадесетте апостоли, заедно със Света Богородица и с други, които им помагали, били в къщата, където Господ извършил Тайната вечеря. Вратите на къщата били заключени, защото апостолите се страхували от юдеите, понеже те се били наговорили, че който признае Иисус за Христос, ще бъде изгонен от синагогата и убит, както убиха светите апостоли Стефан и Иаков.

Тогава Господ им се явил, духнал към тях и рекъл: Приемете Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат (Йоан 20:22-23). В този момент апостолите не само зрително виждали възкръсналия Христос, но след думите на Христос: мир вам чрез Светия Дух сърцата им се изпълнили с Христовия мир. Тогава те разбрали и думите, които Господ им беше казал на Тайната вечеря преди Своите кръстни страдания: вие ще се разплачете и разридаете, а светът ще се възрадва; вие ще бъдете наскърбени, но скръбта ви ще се обърне на радост [...] и радостта ви никой няма да ви отнеме (Йоан 16:20-22).

След като им се явил, Господ отново станал невидим, но апостолите Го виждали със своите духовни очи, защото благодатта обитавала в тях и както е казано в Писанието: Който вярва в Мене, из неговата утроба, [...] ще потекат реки от жива вода (Йоан 7:38). Свети Симеон Нови Богослов пише: „който твърди, че духовният живот е несъзнателен, че не можем да го усетим, той обезсилва Евангелието и прави Господа лъжец, понеже Христос е казал, че от утробата на вярващите ще потекат реки от жива вода.“

„Вечерта в първия ден на седмицата свети апостол Тома промислително не бил с апостолите. Когато му казали: видяхме Господа (Йоан 20:25), той разбирал, че не го лъжат, виждал истинската им радост и мира, който сияел от тях. Той обаче нямал благодатния им опит и затова неговото сърце не можело да изпита Божия мир. Нашата вяра не е само мисловен процес, а

плод на действието на Божията благодат в нас. Има вяра, която идва от слушане, но има вяра, която е от опит.

След осем дена апостолите се събрали в същата горница и свети апостол Тома бил с тях. Когато Господ отново им се явил при заключени врата и казал: мир вам, се обърнал към свети апостол Тома: дай си пръста тук, и виж ръцете Ми; дай си ръката и тури в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ (Йоан 20:26-27). Тогава свети апостол Тома възкликнал: Господ мой и Бог мой (Йоан 20:28). Неговото сърце се умилило, той получил благодатния дар, който възприели и апостолите, а Бог му отвърнал: Тома, ти повярва, защото Ме видя; блажени, които не са видели, и са повярвали (Йоан 20:29).“

Негово Светейшество отбеляза още:

„Когато имаме вяра и се стараем да спазваме Христовите заповеди, над нас се изпълняват Христовите думи: ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим (Йоан 14:23).

Към това трябва да се стремим в християнския живот – да усвояваме благодатта, да се очистват сърцата ни от неверие, маловерие, пристрастие, сребролюбие, от властолюбие и корист, от завист и злоба. Тези страсти се провокират от врага на човешкото спасение. А Иисус Христос дойде, стана Човек, пострада и възкръсна, за да ни дари Своята благодат, за да бъдем с Него в неразлъчно общение.

Думите на Христа: на които простите греховете, тям ще се простят, показват, че Господ дойде, за да даде прошка на греховете ни. Но ако ние не се каем, ако мислим: „не съм убил, не съм откраднал, не съм направил нищо лошо, нямам грехове“ – тогава имаме ли любов към Бога? Или сърцето и умът ни са обвързани със злосторението? Как ще обичаме Бога, ако сутрин не Му благодарим и не прочетем утринни молитви, а вечер – вечерни молитви? Словесността, молитвата – това е, което свидетелства за любовта ни към Бога“.

„Тогава ще започнем да разбираме благодатния живот. Светиите са хора като нас, но с дълбока, предана и искрена вяра. Съзнавали, че Господ е дошъл да снесе греховния товар и прибягвали към покаянието.

Да живеем в покаяние, за да се очистят сърцата ни, да прибягваме към светите Тайнства, да се причастяваме с пречистите Тяло и Кръв Христови, чрез които Христос живее в нас. Да празнуваме Христовото Възкресение с

чист квас от беззлобие, от братолюбие, за да може истински да грее радостта в нас. Благодатната радост не идва от материални неща. Човек не може да си измисли, да се принуди да се радва. Ако сърцето е окаменяло, как ще празнуваме Христовото Възкресение. Именно чрез вярата, смирението и прошката, чрез покаянието и живота по Христовите заповеди тази радост започва да се укоренява в сърцата ни и виждаме, че Христос е с нас и ще бъде с нас така, както е обещал – до скончание века (срв. Мат. 28:20)“ – завърши словото си Негово Светейшество.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Пламен Михайлов

bg-patriarshia.bg